

Zpravodaj



Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel

2/2020



„Muzea nejsou černé díry“ Rozhovor s Ondřejem Štěpánkem

Jako historik máte na starosti sbírku volyňských Čechů v Národním muzeu. Kdy jste se poprvé setkal s historií volyňských Čechů?

Musím se přiznat, že jsem se poprvé setkal s historií volyňských Čechů až právě při studiích na Univerzitě Karlově. Ale i zde byla tato tematika povětšinou reflektovaná jen hodně okrajově. Pořádně jsem se tedy k tomu dostal až díky práci v muzeu, kde jsem fond volyňských Čechů dostal na starost kromě mnohých dalších (fond drobných tisků, vojenských předmětů či fondu Podkarpatské Rusi). Před necelými dvěma lety jsem je přebíral po odcházejícím kolegovi.

Máte dojem, že se váš pohled na tohle téma vyvíjí?

Historie Čechů na Volyni je neuvěřitelně komplikovaná, rozvětvená a tématem se nezabývám zase až tak dlouho. Čili na dlouhodobé tendence stále zodpovědně nezvládnou náležitě odpovědět. Z praxe a počtu lidí na mě se obrazejících mi připadá, že potomků volyňáků hledajících podrobnosti

o svých kořenech a nacházejících díky tomu svoje příbuzné stále přibývá a že téma je tak u nás stále velice živé a důležité. Mám radost, že v poslední době vznikla i nová zajímavá literatura i díky přispění našeho muzea, které v nedávné minulosti vydalo deník volyňské Češky Dobromily Šebestové. Osobně teď pracuji například na odborném článku o sokolských jednotách volyňských Čechů do monotematického čísla našeho časopisu věnovaného českým otiskům na Ukrajině.

Nedávno jste se vrátil z pobytu na Ukrajině. Jaké dojmy jste si odtamtud přivezl?

Ačkoliv jsem byl na Volyni pracovně a jen čtyři dny, tak jsem si dojmů odvezl celou řadu. Navštívil jsem zde asi šest expozic a výstav včetně poměrně malé a celkem nové expozice „Muzea řemesel a technologií Čechů z Volyně“, které se nachází se v Krošně (dnes již součásti Žitomiru), dále jsem přednášel na vojenském institutu o legionářích, představil místním Čechům základní před-

Vážení a milí,
ať už vyhlížíte poštáka, nebo se vrháte ke svým počítačům, abyste si mohli přečíst periodikum sdružení, právě držíte v ruce první číslo "nového" Zpravodaje. Aktuální podobu připravovala část Propagačně publikační komise a u předsednictva se setkala s kladným přijetím. Cílem této změny je atraktivnější vzhled i obsah, protože jak jsme někteří cítili, dosavadní podoba nebyla tou nejlepší prezentací. Zároveň je ekonomicky neefektivní vydávat deset čísel ročně a posílat je poštou. Vždyť poštovné se stále zvyšuje a letos by vycházelo na 110 000 Kč. Po dlouhých debatách ve vedení spolku jsme usoudili, že výhodnější by bylo připravovat dvouměsíčník s rozsáhlejším obsahem. Tato změna se dotýká nás všech, čtenářů, redakce i autorů. Věříme však, že si všichni přivykneme a že Zpravodaj bude i v této podobě dobrým průvodcem života ve spolku. Zároveň se slibujeme, že bude také zajímavým prostředkem v komunikaci s příznivci sdružení a vůbec všemi, kteří se o téma volyňských Čechů zajímají. Změna layoutu, jak se v redakční hantýrce říká, vyžaduje od čtenářů určitou shovívavost. "Nový" Zpravodaj bude ještě nějakou dobu ladit svou formu a v tom můžete pomoci i Vy, čtenáři.

Budeme rádi za Vaše podněty, které můžete psát na e-mail: zpravodajscvp@seznam.cz.

Edita Langpaulová, předseda
Propagačně publikační komise

stavy o plánovaných změnách v podbořanské expozici nebo jsem se zúčastnil svěcení kaple v Martinovce. Nepřekvapila mě úžasná pohostinnost a péče, překvapila naopak například míra potěšení místních volyňských Čechů z vyprávění o Česku a jejich radosti, že u nás nejsou zapomenuti ani jejich dějiny. Třeba to v budoucnu povede ještě k užší spolupráci.

Co vlastně obnáší vaše práce?

Moje práce v muzeu je hodně komplexní, ale obecně má dvě hlavní roviny. Mimo důležité péče o sbírky tj. získávání nových předmětů pro muzeum, jejich evidování a starání se o vhodné uložení je zde ještě rovina veřejné prezentace. To v sobě skýtá podílení se na tvorbě výstav a expozic, publikování odborných článků a knih či právě dávání předmětů na naše výstavy i jejich zapůjčování jiným institucím. Mimo to se snažím co nejlépe orientovat v daných okruzích díky dostupné literatuře, ale třeba i spravovaným předmětům. V roce 2019 jsem dělal výstavu o Podkarpatské Rusi na Vítkově nebo jako kurátor zajišťoval výstavu Rytíři nebes o československých letcích v Historické budově Národního muzea. Obě jsou ještě k vidění. V letošním roce bych měl mimo jiné jako kurátor zajišťovat exponáty k naší připravované výstavě o vývoji parlamentu taktéž na Národním památníku.

Co považujete za zvlášť cenný nález? Ať už starší nebo novější?

Sbírka volyňských Čechů se v naší instituci nejvíce rozrůstala zejména díky aktivní spolupráci se Sdružením Čechů z Volyně v první polovině 90. let, ale i od té doby bylo uspořádáno několik dalších sběrových akcí s cílem získat pro muzejní sbírky další předměty a mnohdy je tak zachránit pro budoucí generace. I proto je již poměrně komplikované získávat do sbírek další zajímavé předměty. Za poslední rok se naše sbírky ale rozrostly třeba o samovar z počátku 20. století, zřejmě původní torzo kůlu z Českého Malína či sedmistrunnou kytaru vyrobenou volyňským Čechem. Tu muzeu daroval pan Martinovský a je téměř ihned k vidění v Historické budově NM ve výstavě "Tajný život sbírek" představující nové akvizice.

Jaká je šance pro veřejnost „vidět“

nebo se seznámit se sbírkou v Národním muzeu?

Přestože v tomhle ohledu bohužel trochu narážíme na to, že jsme muzeum a nikoliv archiv s badatelnou, tak se snažím předměty z této sbírky i téma obecně co možná nejvíce veřejně prezentovat. Odbourat tak dojem, že ačkoliv nejsou mnohé předměty běžně k vidění, tak muzea nejsou „černými dírami“. Mimo občasné prezentace některých exponátů ve výstavách či ve skupině na Facebooku, nyní budeme řešit i možnost oficiálního zakomponování předmětů z volyňského fondu muzea do nové databáze volynaci.cz. Důležitou novinkou je ale především plánovaná přestavba expozice v Podbořanech, která by si to určitě po patnácti letech zasloužila. Poprvé bychom zde chtěli prezentovat některé z předmětů, které patří podle mého názoru k těm nejzajímavějším dochovaným z historie volyňských Čechů.

Existuje v tuto chvíli dostupný soupis všeho, co muzeum o volyňské historie má?

Základní soupis předmětů z fondu volyňských Čechů mám samozřejmě k dispozici, v tuto chvíli čítá okolo 1500 položek, nejvíce z nich jsou fotografie. V zapisování předmětů a zejména starších restů ale v průběhu času stále pokračuji a údaje k předmětům doplňuji.

Co se stane s předměty a písemnostmi po jejich odevzdání do NM?

Aby mohly být předměty uznány jako součást muzejních sbírek, musí být oficiálně smlouvou nabídnuty muzeu a následně je musí schválit muzejní komise, která se schází zpravidla dvakrát ročně. Po dořešení dalšího byrokratického procesu se následně převezou do našich depozitářů do Terezína se statusem přírůstků. Následně jsou postupně zapisovány se všemi dostupnými údaji do primární evidence v muzejním programu. Předměty ve špatném stavu nebo předměty jdoucí na výstavy a expozice jsou v našich dílnách restaurovány.

Připravila: E. Langpaulová,
Foto: archiv O. Štěpánek

Líbí se Vám nová podoba Zpravodaje? Máte připomínky, nápady či náměty? Stojíme o ně!

Pište nám je na e-mail:

zpravodajscvp@seznam.cz nebo je sdělte vedení regionální organizace.

Hledáme redaktora! Náplň práce:

- sestavování jednotlivých čísel Zpravodaje na základě příspěvků a edičního plánu
- úprava textů
- korektury
- spolupráce s grafikem
- komunikace s příspěvateli
- správa e-mailové schránky Zpravodaje

Zájemci, prosím kontaktujte nás na e-mail:

zpravodajscvp@seznam.cz nebo je sdělte vedení regionální organizace.

Vážení a milí členové Sdružení, čtenáři, dovolte mi vám všem vřele poděkovat za podporu, kterou jste mi jako redaktorce věnovali při přípravě Zpravodaje. Děkuji všem příspěvatelům za spoustu zajímavých článků a podnětů, za slova chvály, kterých se mi od vás dostalo. Jedno známé přísloví říká: „Člověk míní, osud mění“ a tak se bohužel v důsledku souhry okolností, z osobních a pracovních důvodů nebudu moci dále práci na Zpravodaji věnovat. Je mi velkou ctí, že jsem mohla Zpravodaj připravovat. Přeji všem hodně zdraví, štěstí a spokojenosti a těším se na setkání na některé z akcí Sdružení.

S úctou, Šárka Horská

Regiony zvou...

Žatecký region se sejde na výroční schůzi v pátek 20. března 2020 od 14 hodin v restauraci "Chrám chmele a piva" u orloje naproti Chmelařskému muzeu v Žatci. Členové i zájemci o členství jsou srdečně zváni.

Jarní setkání brněnského regionu se koná 20. března 2020 od 13 hodin v komunitním centru pro válečné veterány, Dobrovského 27c, Brno. Vchod je pod koupalištěm. Dojedete tramvají č. 12 směr Technologický park, zastávka Dobrovského. Zvání jsou všichni členové, krajané a přátelé.

Litoměřický region připravil výroční členskou schůzi na sobotu 28. března 2020 od 10 hodin v sále hotelu Koliba v Litoměřicích. Na programu bude zhodnocení činnosti od posvícenského setkání, dále zpráva o hospodaření regionu, členové budou mít možnost si zaplatit členský příspěvek 250 Kč na rok 2020. Hostem našeho jednání bude pan Bc. Roman Štér z Národního archivu, mj. autor knihy Člověk se srdcem na dlani z deníku Josefa Holce z konce II. světové války a prvních poválečných měsíců. Pan Štér bude mít přednášku na téma Hledání předků volyňských Čechů s videoukázkami.

Na putovní výstavu zve všechny své členy SČVP region Žatec, i jejich rodinné příslušníky a přátele. Výstavu je možno shlédnout v Galerii Sladovna v Masarykově ulici a to včetně víkendů. Do místnosti, kde bude výstava umístěna, jezdí výtah. Vstup je zdarma.

Na konferenci „75. výročí osvobození“, která se koná ve středu 15. dubna 2020 v sále Domu armády v Praze Dejvicích, srdečně zve vedení regionů Žatec a Podbořan. Je zajištěn autobus, který odjíždí z Podbořan v 7 hod od restaurace „U růže“, v 7:25 hod od kanceláře v Tolstého ulici v Žatci, v 7:30 od Zvonu, v 7:35 od Moskvy. Z Loun v 8.00 od Luny, v 8.05 od Billy. Zájemci se přihlásí vždy v pondělí od 10 do 12 hod osobně v kanceláři v Tolstého ulici nebo na telefonu 415 710 734. Příspěvek na dopravu ve výši 50 Kč na osobu bude vybírán v autobusu. Členové i jejich rodinní příslušníci jsou srdečně zváni.



Město Žatec

Záštitu nad projektem převzala senátorka Parlamentu ČR a starostka města Žatec Mgr. Zdeňka Hamousová

Těšíme se na Vaši návštěvu

VÝSTAVA POTRVÁ DO KONCE DUBNA



OTEVÍRACÍ DOBA: ÚT - NE 10 -17 HOD



ARCHIV REGIONÁLNÍHO MUZEA K. A. POLÁNKY V ŽATCI

Město Žatec

spolu se **Sdružením Čechů z Volyně a jejich přátel, z.s.** u příležitosti **75. výročí osvobození Československa** v rámci projektu "**Najdi si svého veterána**" Vás zve na **výstavu**

NÁVRATY VOLYŇSKÝCH ČECHŮ

Vernisáž výstavy, která se koná ve **čtvrtek 19. března 2020 od 16. hod.** v **Galerii Sladovna** zahájí **Mgr. Dagmar Martinková**, předsedkyně Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, z.s.

V 17:00 začne přednáška Mgr. Dagmar Martinkové.



POZVÁNKA NA 7. REPREZENTAČNÍ PLES volyňských Čechů a jejich přátel, který se bude konat opět v sále hotelu Koliba v Litoměřicích

v pátek 14. února 2020 od 20 hodin

Srdečně zveme naše členy a jejich přátele, kterým bude k tanci a poslechu hrát oblíbená skupina **KADET ing. Antonína Kučery**. Nebude chybět ani bohatá tombola. **Vstupné 200 Kč.**

Ubytování je možné zajistit rovněž v hotelu Koliba na čísle telefonu 416 732 911 nebo e-mailem na adrese: koliba@post.cz. Těšíme se na Vás.

**Miroslav Kučera, předseda
Daniela Zelenková, jednatelka**



Plánují se nové knihy s možností výhodného předplatného

Vážení volyňští Češi, potomci, naši přátelé a čtenáři Zpravodaje, v minulém čísle jsem naznačila, že v minulých letech jsme zaostávali s publikační činností. To chceme v letošním roce napravit a připravujeme vydat hned několik titulů. Publikace jsou mnohdy výsledkem několikaleté vědecké, badatelské, poznávací a praktické činnosti v archivech, setkávání s vámi pamětníky, návštěvami na Ukrajině a podobně. Plán je velký a náklady na vydání jsou poměrně vysoké. Proto jsme se rozhodli pro "předplatitelskou formu", abychom pokladnu spolku tolik nezatížili a také abychom tiskli i na základě vašeho ohlasu. Podle zájmu bude vytištěn i potřebný náklad knih. Každopádně váš projevený zájem pomůže financovat část nákladů na vydání knih, nebo bude příslibem pro další odběr. Na Čítanku jsme získali nějaké dotace, není to však na úhradu všech nákladů. Stále hledáme sponzory, jak mezi podnikateli tak mezi městy a kraji, které mají k volyňským Čechům blízko.

Příběh Zborova a volyňských Čechů (V zemi neomezených možností)

Volné vyprávění doplněné fakty a zajímavostmi tak, aby významné historické souvislosti vzniku Československa pochopil každý. Je to příběh vzniku československých legií a také příběh české menšiny v Rusku, zejména volyňských Čechů, který s prvním zahraničním odbojem a vznikem Československa velmi souvisí. Vyprávění začíná před více jak sto lety, volně přechází do současnosti a poukazuje na spojitosti. Díky spolupráci s Ministerstvem obrany na rekonstrukci mohyly padlých zborovských legionářů historické povídání získává na „akčnosti“ a v jistých okamžicích volně přechází v „reportáž přímo z místa“. Popisuje průběh naplnění pamětní schránky, vložené do mohyly. Kromě mnoha místopisných a historických údajů seznamuje čtenáře i se současnou Ukrajinou, s krajanskými spolky a dále s aktivitami Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel. V knize jsou další informace například zpráva o vzdělávacím projektu Najdi svého veterána/legionáře a další články úzce související s tématem. Kniha je doplněna mnoha fotkami pořízenými především autorkou, ať už z období rekonstrukce mohyly u Zborova, tak i z dalších aktivit souvisejících s tématem. Jsou zde fotografie i z pouti na Zborov a Volyň v roce 2017. Kniha je i poselstvím pro kohokoliv, že naše historie, láska k vlasti, hrdinství nejsou zapomenutá a nemoderní témata, ale hluboká souvislost s našimi kořeny, které mají co dělat s osobní identitou každého z nás.

Autorka: D. Martinková, Obsah cca 120 stran. Předběžná cena je 250 Kč, cena pro předplatitele 210 Kč. Červenec/ srpen 2020

Návraty volyňských Čechů (Volyňští Češi v pohybu)

Publikace mapuje celou historii volyňských Čechů s důrazem na návraty zpět do Československa jednak po 1. světové válce, po 2. světové válce – bojovou cestou v rámci 1. čs. armádního sboru a posléze vlakovými transporty zejména v lidském rozměru. Zdůrazňuje významné fenomény volyňských Čechů a jejich prosazení navzdory tragičnosti doby, zasaženého území a mezinárodních událostí. Fakta budou doplněna vzpomínkami účastníků, tak jak je měla možnost autorka zachytit přímo, nebo přenést z písemných vzpomínek účastníků. Publikace je výsledkem dlouholeté vědecké činnosti.

Autorka: D. Martinková. Kniha je doplněna bohatým dokumentačním materiálem. Obsah cca 150-180 stran. Předběžná cena 320 Kč, předplatitelská cena 260 Kč. Červen 2020

ČÍTANKA nejen PRO KRAJANY

Čítanka má za cíl jednoduchým způsobem převyprávět příběh volyňských Čechů od odchodu do Ruska po návraty zpět do Československa pro nejmladší generace potomků, ale také pro zájemce o historii volyňských Čechů, kteří nemají velké znalosti historie. Pozornost je věnována také místům, kde se volyňští Češi usadili, a taktéž místům, kde dnes působí krajanské spolky na Ukrajině. Je vytvářena ve spolupráci mnoha přispěvatelů, což je také cíl – sdružovat a spolupracovat na společné věci (je stále možnost přidat se do týmu tvůrců – hledáme autory, překladatele a ilustrátory). Čítanka bude ve verzi české a ukrajinsko-české, celobarevná s fotografiemi,



ilustracemi dětí, ilustrovaným slovníčkem.

Obsah cca 120-150 stran. Předběžná cena je 150 Kč, pro předplatitele 100 Kč. (Školám bude tato publikace distribuována zdarma). Srpen/ září 2020

PŘÍBĚH VÁLKY

Sborník příspěvků od různých autorů a přednášejících z proběhlých konferencí k tématice války a volyňských Čechů. Bude doplněno články úzce se vztahujícími k tématice. Sborník bude vydán k 75.výročí osvobození Československa. Doplněno dobovými fotografiemi a dokumenty.

Obsah cca 120-150 stran, černobílý tisk. Předběžná cena 160 Kč, cena pro předplatitele 130 Kč. Říjen 2020

Objednávat a předplácet knihy můžete u ekonoma P. Franeka. Na účet spolku 252001907/0300 je možné zaslat částku se zprávou - název knihy, ale pokud jich bude více, můžete samostatně napsat na e-mailovou adresu: ekonom.scvp@seznam.cz. V e-mailu napište jaké knihy a počet. Další sleva při předplacení více jak 5 kusů knih! Vítejte podnikatelské - sponzorské dary, které jsme připraveni potvrdit a propagovat!

Dvakrát z regionů

Redakce nového Zpravodaje bude pravidelně zpovídat představitele jednotlivých regionů. Ptáme se na tři otázky:

1. Řekněte pár slov o sobě - jakou máte profesi, koníčky a kdy jste se začali zajímat o volyňské Čechy?
2. Odkdy jste ve vedení regionů a s jakým předsevzetím jste do něj vstoupili?
3. Na co jste v práci pro spolek nejvíce hrdí a jaké máte v organizaci plány do budoucna?



Květoslava

Vachudová

Tachov

e-mail:

kveta@anezka-sluzby.cz

Tel.: 602 614 156

1. Svoji původní profesí jsem zdravotní sestra. Dlouho jsem učila, pak „řídila zdravku“, ale po pacientech se mi vždy stýskalo. Poslední profesní dekádu jsem se rozhodla pro práci na onkologickém oddělení. V poradně pro nemocné a jejich blízké jsme kráčeli cestou necestou, jak nám nemoc dovolila. Nejsilnější bylo setkání se statečnými rodiči, prarodiči, dětmi a přáteli, a to jsem zažila právě tam. Všechny příběhy mám hluboko uložené. Energii čerpám v brdských lesích, kde žiji s rodinou už dvacet let. Mým velkým parťákem je štěně německého ovčáka.

2. Oba moji rodiče jsou z Volyně. Maminku jsem před pěti lety, skoro náhodou, doprovodila na setkání regionu a atmosféra mě „dostala“. Užila jsem si tolik pozitivní energie a živých vzpomínek od těch, se kterými se život rozhodně nemazlil. Naše šikovné a obětavé předchůdkyně paní Michlová a paní Pulerová už byly funkcí unavené a já jsem přemýšlela, jak se zapojit. I když v bádání a historii jsem se nikdy neorientovala. Jako už tolikrát v životě jsem prostě vykročila a říkala si, že moje role se ukáže.

3. Jsem ráda, že se ke mně pomalu přidávají noví členové z generace mojí a dokonce mých dětí. Svými nápady mě motivuje Kamil Sedlák a Natálka Chejnovská, s „úřadováním“ mi pomáhá Janička Barvíková a pokladnu nově převezme Boženka Semecká. Na „badatelský kroužek“ v březnu pozveme i zájemce nečleny. Starosta Tachova mě upozornil na možnost dotace a díky němu jsem oslovila ředitelku muzea. S její profesionální pomocí v září pozveme zájemce do historického objektu na vernisáž putovní výstavy Návraty volyňských Čechů. Nemyslím, že toto téma zaujme širokou veřejnost, ani to není nutné, ale učit se od svých předků a předávat informace potomkům je správné, ať jsou naše kořeny kdekoliv.



Stanislav Sabol

Vyškov

e-mail:

s_sabol@bottcher.cz

Tel.: 606 661 080

1. Narodil jsem se před jedna čtyřiceti lety v Olomouci, ale žiju se svojí rodinou v Lysovicích u Vyškova. Mám 11letého syna Honzika, který mi dělá velkou radost. Naším společným koníčkem je neustále se rozrůstající sbírka modelů stavebnice Lego. Některé naše modely je možné vidat na výstavách po celé republice. Pracuji už 20 let v jedné německé firmě, která se zabývá výrobou flexosleevů, grafických a technických válců. Jako projektový manažer mám na starosti vývoj, výzkum a zlepšování procesů. Ze zahraničí přivážím nové technologie a řídím rozjezd výroby tady u nás. Pomáhám také našim kolegům v Evropě, Americe a Asii.

2. Historie mě zajímala od mala. Několik vesnic okolo Vyškova bylo před válkou takzvaným německým jazykovým ostrůvkem - Wischauer Sprachinsel. Mezi ně patřil i Kučerov, kde jsem jako dítě bydlel. Tyto vesnice byly po válce osídleny několika rodinami volyňských Čechů. Moji prarodiče, kteří zažili válku, mně i sourozencům o jejich těžkém životě vyprávěli. S volyňskými Čechy jsem se setkal i na základní škole. Tehdy nám o Volyni a válečných událostech vyprávěl pan Bačovský, koňák z Hlubočan. Po ukončení vojenské základní služby jsem sám začal navštěvovat různá válečná památná místa. Specializoval jsem se tehdy na koncentrační tábory u nás a hlavně v zahraničí. Několika malým skupinám jsem po táborech dělal průvodce. Měl jsem i to štěstí potkávat se často s panem Arnoštem Vendolským z Lysovic, který mi o životě na Volyni mnoho povyprávěl a naučil mě některým rukodělným dovednostem. V současnosti se zabývám dokumentační činností, která zachycuje vzpomínky rodáků z Volyně a jejich přímých potomků.

3. Do sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel jsem vstoupil před 4 lety. Předsednictví mi v prosinci roku 2019 předal náš dlouholetý vynikající předseda pan Rostislav Jirásek. Je mi oporou a stále od něj čerpám mnoho zajímavých informací. Obdivuji na něm jeho všeobecný rozhled a schopnost rozlišovat v dnešním rozpolceném světě podstatné věci od nepodstatných. Mým cílem je co největší propagace SČVP pomocí přednášek o životě na Volyni.

Loňské aktivity v obnoveném regionu Podbořany

V loňském roce obnovil činnost region Podbořany, který v posledních letech fungoval při organizaci v Žatci. V tuto chvíli se podařilo lehce navýšit počet členů na sedmdesát a hlavně se povedlo sestavit zajímavý program pro členy i širokou veřejnost. V Podbořanech, Kryrech a Lubenci byla ke shlédnutí putovní výstava Návraty volyňských Čechů. Dále proběhly přednášky na základní škole v Lubenci, v Kryrech na radnici pod záštitou starosty. Dále na jaře přijela paní Miloslava Žáková, která vzpomínala na život v Kupičově a pro zájemce o hledání předků sestavil užitečnou prezentaci Roman Štěr. V listopadu pak zavítala do Podbořan předsedkyně Dagmar Martinková, která přednášela na místní střední škole. Kromě toho se povedlo zapůjčit si v Kryrech, kde žije mnoho potomků volyňských Čechů, venkovní nástěnku. O tu se perfektně stará paní Marie Čonková. Jaký program se chystá na rok 2020 se členové dozvěděli na výroční schůzi 30. ledna. Namátkou jmenujme komentovanou procházku Podbořany po místech, kde žili významní krajané a snad se také uskuteční slavnostní otevření nové expozice.

Návštěvy regionů

Nové předsednictvo, které bylo zvoleno 12. 1. 2020, se hned chopilo úkolu navštívit všechny regionální organizace našeho sdružení. S některými regiony se totiž ztrácí kontakt, neví se aktuální počet členů a tak dále. Předsednictvo ve složení M. Kučera, J. Báča, E. Langpaulová, V. Turek, Z. Novotná, P. Franek, B. Iljuk, L. Engel v čele s D. Martinkovou si mezi sebou rozdělili jednotlivé oblasti a do konce roku je plánují navštívit. Zajímá je budou hlavně problémy v regionech, které se musí řešit.

Sdružení má vlastní You Tube kanál



Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel založilo na stránkách www.youtube.com vlastní videokanál s názvem Volyňské kořeny. Za tímto nápadem stojí Stanislav Sabol, nový předseda regionu Vyškov. On je také zatím hlavním autorem video příspěvků, kterých je v tuto chvíli pět. Od prosince loňského roku tak členové i další zájemci mohou sledovat videa ze spolkového života, novinky a také zajímavosti z historie volyňských Čechů. Cílem je popularizovat naši historii i jiným způsobem a pomocí nových médií oslovit mladší generaci. Tři videa zachycují vyprávění Jaroslava Moravce, který vzpomíná na život ve Velkém Špakově a reemigraci, na dalších jsou vstupy D. Martinkové, A. Martinkové a S. Sobola. Plánují se vkládat také videoreportáže z pietních a společenských akcí, přednášek, výstav, dětských táborů a tak dále.



Putovní výstava stále na cestách

Putovní výstava Návraty volyňských Čechů, která už osmým rokem let dělá radost všem zájemcům o naši historii, čeká další "výstavnický" rok. V tuto chvíli je do 10. března ve Svidníku na Slovensku. Od 19. března bude k vidění v Žatci v Galerii Sladovna a dále se bude pravděpodobně během jara stěhovat do okolních obcí na Žatecku a Lounsku. Dále výstava poputuje do Tachova, kde bude od 12. září. V mezidobí je výstava k dispozici těm z vás, kteří mají zájem členům sdružení, rodinně i veřejnosti představit osudy volyňských Čechů. Jedná se o 15 skladných, samostojných panelů, které se posílají poštou nebo přepravní službou. Zájemci se mohou hlásit u předsedkyně Dagmar Martinkové na e-mailové adrese: Dagmar.Manhalova@seznam.cz. Za pronájem výstavy se nic neplatí.

Přátelství zpečetěné krví Zpráva ze Svidníku



Minulý rok v říjnu jsme se účastnili oslav 75. výročí Karpatsko-dukelské operace ve slovenském Svidníku. Při této příležitosti jsme navštívili místní primátorku Marcelou Ivančovou. Darovali jsme paní primátorce několik knih o volyňských Čechách a dohodli se na zapůjčení výstavy. A skutečně se tak stalo, na začátku ledna putovala naše výstava na Slovensko, protože už v lednu si zde na východě připomínají 75. výročí osvobození kraje. V neděli 19. ledna se jako obvykle konaly tři pietní akty. První na hlavním vojenském hřbitově na Dukle, druhý u pomníku sovětským vojákům a třetí u sochy generála Ludvíka Svobody ve Svidníku. Město a zdejší školy se na toto výročí připravovaly delší čas. Žáci zdejších škol sbírali a sepisovali válečné příběhy zdejších obyvatel a také je doplnili ilustracemi. Spolu s výstavou těchto prací byla představena i naše výstava. To se stalo v neděli navečer. V úvodní řeči jsem krátce představila naši výstavu a hovořila zejména o spojitosti historie volyňských Čechů s tímto krajem, který naši předci osvobozovali. A i když zde volyňští Češi prolévali krev a mnozí z nich zde svoji cestu domů skončili, přinesli tomuto kraji svobodu. Po vernisáži k nám někteří lidé přistupovali a sdělovali své pocity. Zejména to, že jak je to možné, že o našich osudech vůbec nikdy neslyšeli a jak je celá výstava velmi zaujala. Následovalo slavnostní vystoupení žáků zdejší základní umělecké školy a můžu říct, že mě doslova ohromilo. Tolik mladých hudebníků se skutečně slušným výkonem jsem už dlouho neviděla! Na závěr vystoupení nás paní primátorka vyzvala, abychom přišli na pódium. Byli jsme tam tři zástupci předsednictva – M. Kučera, J. Báča a já. Hovořila o tom, že přečetla námi darované knihy a pochopila jak moc má Svidník společného s volyňskými Čechy. Poté nám předala pamětní list. Velmi milé přijetí a pohostinnost pokračovala na společenském večeru, kde jsme se dohodli na další spolupráci s městem Svidník a uvažujeme také o pozvání na nějakou naši zvláštní společenskou událost k nám.

Dagmar Martinková

Pomník v Malé Zubovščině

V čísle 7/2019 proběhla výzva ke sbírce na pomník ke 150. výročí založení české vesnice Malá Zubovščina. V době kdy vyšel zpravodaj již byla sbírka dá se říct uzavřená. Díky téměř 100 rodinám bývalých rodáků z Malé Zubovščiny se podařilo tento projekt uskutečnit. Asi náhodou a ironií osudu došlo k tomu, že samotné tělo pomníku jsme osazovali 2.9.2019, tedy přesně na první školní den. Letos květnu jsou plánované oslavy 150. výročí od založení Malé Zubovščiny a je také organizováno odhalení tohoto pomníku. Zájezd do Malé Zubovščiny se uskuteční v termínu od 4. 5. 2020 do 11. 5. 2020. V rámci zájezdu je také plánován celodenní výlet do Kyjeva. V případě Vašeho zájmu mě kontaktujte na tel. 776287879 nebo emailem na: vlatur@mybox.cz.

Text a foto: Vladimír Turek



"České otisky na Ukrajině" v Acta Historia

Národní muzeum přibližně v polovině roku 2020 vydá monotematické dvojčíslo svého periodika Acta Historia, které se bude týkat volyňských Čechů. Editorem tohoto čísla je Ondřej Štěpánek, který spolu s dalšími kolegy historiky a archiváři připravují texty o minulosti i současnosti Čechů na Ukrajině. Časopis bude k dostání v prodejnímu muzeu nebo na <http://eshop.cm.cz>.

Uzávěrky Zpravodajů

... a jitra jsou zde tichá Vzpomínka

Prosíme všechny přispěvatele, aby vedli při zasílání svých příspěvků v patrnosti termíny uzávěrek pro rok 2020. Platí i pro společenskou rubriku.

Leden č. 1

- už vyšlo

Únor č. 2

- už vyšlo

Duben č. 3

- uzávěrka 23. 3.

- vychází v pol. dubna

Červen č. 4

- uzávěrka 24. 5.

- vychází v pol. června

Srpen č. 5

- uzávěrka 26. 7.

- vychází v pol. srpna

Říjen č. 6

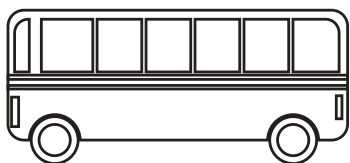
- uzávěrka 27. 9.

- vychází v pol. října

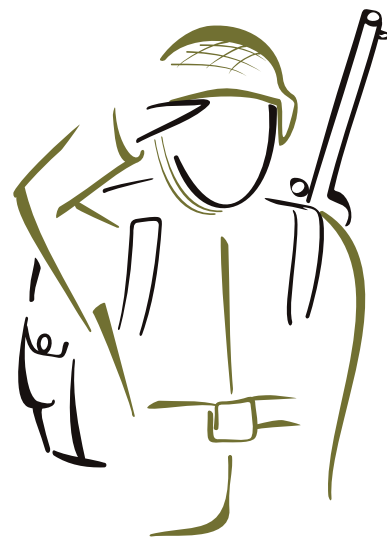
Prosinec

- uzávěrka 27. 11.

- vychází v pol. prosince



Kdysi to bylo jinak, Dukla duněla, sténala, szela a krev se vpíjela do všech stop těch statečných mužů a žen. Boje na kousku země, to byl otřesný pohled a smutek. Jak říkával můj tatínek, válka je špína světa, a kdo ji způsobuje, by měl být potrestán. Tatínek, Jaroslav Čurda byl nabíječ u děla, úmorné vláčení děl do kopců, ať koňmi, vojáky, síla střelby byla nepřeslechnutelná, popálení chlapci, napůl hluší, vnímání ostražitosti, vše bylo vysilující, hlavně ta obětavost, se kterou se bojovalo. V bojích byla Volyňská duše všudypřítomná, co tito lidé prožívali se nedá slovy popsat. Opustili domovy, rodiny, pro velikou naději jiného žití. Jejich statečnost byla příkladná, moc málo se o ní ví a to je trochu smutné. Tatínek zažil přepadení Polska Němci, šel na pomoc Polsku, kde bohužel je napadli Sověti. Byl to masakr, tatínka i Poláky zajali Sověti. A tak tatínek skončil v sovětském lágru! Nebudu popisovat útrapy, které zažíval. Pak byl v armádě generála Ludvíka Svobody u Liptovského Mikuláše, v těžkých bojích byl zajat kvůli špatnému velení. A Němci ho stačili odtáhnout až do Berlína, kde zažíval další utrpení. Jak se smutným humorem říkával, že byl dřív v Berlíně než Sověti, čili Rudá armáda. Pak ho Sověti přivezli zpět na Volyň, čímž se stal z vojenského hlediska nezvěstným. Zažil toho tolik, že někdy ze spánku sténal bolestivě nebo zase hlasitě křičel, zřejmě se mu vracelo v tom spánku utrpení, které prožil. A nikdy nechtěl cestovat. Říkával: „Já jsem se za války nacestoval až, až.“ A na Duklu



nikdy nejel, ač byl zván i samotným generálem Svobodou na různá setkání. Říkal, nač si připomínat ty hrůzy, ti, co tam zůstali na věky, padli z jeho rodiny. Stal se samotářem dobrovolně a my se nikdy neptali, jakou bolest v sobě nosí. Maminka nás upozorňovala, abychom se na válku neptali, že tatínek si své vytrpěl dost. Však když viděl válečný film v televizi, z místnosti odcházel a jenom prohodil: „Taková pohádka, nevědí nic, co skutečně lidé prožili“. Nedokázal se na film dívat. Je to obyčejné povídání o obyčejném člověku, který v sobě nosil hrdé češství, mluvil krásnou češtinou a vlastenectví pokládal za přirozenou věc. Byl hrdý i na to, že se jeho maminka narodila v Kolíně, proto měl rád písničky od Kmocha. Jeho tatínek byl legionář a měl tu čest, že poznal prezidenta Masaryka, který kdysi dědovi řekl: „Františku, dokud bude ve světě chudoba, nebude demokracie“. Je to zvláštní i hrozné, že Volyňáci veškeré ztráty přijímali s pokorou. A že těch ztrát bylo nespočítaně, jak ve válce, tak i po ní. To už by byla jiná kapitola. Ráda bych touto cestou pozdravila potomky ze statečných rodin Čurdů, Tlustých, Širců, Nováků, všechny lidi, kteří nosili úctu k životu, jako Boží dar i požehnání. Škoda, že se dneska ve školách ne- vyučuje, co je vlastenectví a hrdost Čechů a kdo byl volyňský Čech. Tak ať nám všem Boží pastýři vyšlapou cestičku k našim srdíčkům.

"Po stopách ostravsko-opavské operace"

Pozvánka na zájezd

Zájezd se uskuteční v termínu 28. dubna-2. května 2020. Předběžná cena je 4 500 Kč. V ceně je ubytování, snídaně, večeře, společenský večer, doprava a vstupné. Účastníme se hlavních oslav 75. výročí osvobození Ostravy ve II. světové válce. Autobus pojedje z Litoměřic, přes Prahu, Brno, Vyškov a Olomouc. Přihlašte se, prosím, co nejdříve na email: dagmar.manhalova@seznam.cz. Splatná záloha je 2 000 Kč do 15. března na účet sdružení.

Těší se na vás Dagmar Martinková

Vlasta Niebauerová-Čurdová

Vystěhovalectví do Ruska

Záznam z kroniky

V letech 1873-1874 bylo v Průšánkách velké hnutí vystěhovalectvé do Ruska. V těch třech letech odjelo 23 rodin, v nichž bylo 120 osob obojího pohlaví. Stěhování se dělo z různých důvodů. Jedni odjížděli proto, že jim zde hořela půda pod nohama, jsou zadlužení v mnoha případech svoji vinou. Když viděli, že už to nevydrží a že by jim přišel majetek na buben, tak tomu raději předešli, prodali vše co měli a odjeli pryč tam, kde je nikdo nezná. Nebylo však u všech tak. Jiní odjížděli proto, že měli četné rodiny a že by měli všichni málo, kdyby každý dostal stejný díl po rodičích. Vyučit se nějakému řemeslu, nebo jít na studie, to v těch letech u nás nikdo neznal. Nezbyvalo tedy nic jiného, nežli plahočit se na rozdrobeném majetku. To byly důvody těch, kteří odjížděli a měli zde zařízené slušné hospodářství. Nemajetní, těch bylo jenom několik, ti odjížděli proto, že jim to bylo jedno. Když nic nemají, tak nemohou nic ztratit. Neodjížděli všichni najednou, vždy jich jelo několik rodin. Avšak na Velký pátek roku 1874 jela poslední a největší skupina. Odjížděli ráno kolem osmé hodiny. Smutný den, smutné loučení se svojí rodnou obcí. Nářku a pláče bylo jak o pohřbu, vždyť to byl vlastně pohřeb, neboť v obci odumřelo najednou několik desítek občanů. Mužští, ačkoliv byli tvrdé povahy, přece se nemohli ubránit slzám. Se skloněnými hlavami kráčeli na samém zadu, poslední opouštěli ty svoje milá místa kde žili od narození. Skorem celá obec je přišla vyprovodit. Ještě naposled se poohlédli. Mnohým se sevřelo srdce úzkostí nad tím, že už snad nikdy neuvidí svoji rodnou obec. Odjíždějí do neznámé daleké ciziny. Jak se jim vedlo to věděli, ale jak se jim povede to nevěděli. Za několik dní přijeli do guberního města Žitomíru a odtud posedali na vozy, které si s koňmi koupily. Měli kus cesty před sebou, 120 km pěšky. Konečně po dlouhých útrapách přijeli do své nové vlasti, do Volyňské gubernie, vesnic Mežiliska a Marjatin, kdež měli koupené dva dvory. Jaké bylo jejich zklamání. V Průšánkách měli slušné obydlí a zde se ubytovali v maštalích a stodolách. Těžké, až moc těžké začátky měli tito dobrovolní vyhnanci. Bída a hladu zažili dost a dřiny, té nejvíc. Koupili si velký kus plochy, z toho však málo bylo orné půdy, všechno bylo samý les. Ten vykáceli a z těch ploch si dělali ornou půdu. Nebyla však táto lesní půda dobrá na obiloviny. Byla moc divoká. Obilí vzešlo a bujně rostlo, ale nic nesypano. Teprve v pozdějších letech, až se půda vzdělala narůstalo jim mnohdy tolik že ani nevěděli, co s tím. Na trhy jezdili až přes 100 km. Pilnou prací docílili mnoho. Kdyby se byli tak přičiňovali v Průšánkách, tak mnohé z nich nemuseli do Ruska odjíždět. Před světovou válkou už mohli říct, že žijí v blahobytu. Avšak co je ještě tížilo, co jim hryzalo svědomí, to



Text připravil
Vl. Turek, převzatý
autentický záznam
z kroniky české
obce Průšánky.

Vesnice Mežiliska
dnes neexistuje.

byla tesknota a touha po vlasti. Když jsem tam byl já jako zajatec v letech 1917 - 1918, tak moje vypravování o Průšánkách tak poslouchali, jako by to bylo něco nadpřirozeného, ačkoliv já sám jsem byl již čtvrtý rok pryč z domova a rovněž jsem tesknil a toužil po své vlasti. Osmdesátiletá stařenka Zvědlíková, žena zemřelého Karla Zvědlíka, nás s pláčem prosila, aby jsme jenom nezůstávali v Rusku. A projevila si vroucí přání, aby jenom mohla jít do Průšánek zemřít. Už 45 let žili v cizině a ještě si tam nezvykli. Snad by jim někdo zazlíval jejich dřívější život, ale odpusťme jim to, vždyť tolik vytrpěli, že už to dál nešlo. Chyba se stala veliká a ta byla, že jejich pozemky skoro všechny koupil Žid Kuffner, který měl v Průšánkách nedávno založený dvůr. Co dostal tento Žid do svých spárů, to už nepustil. Když jsme 27. listopadu 1918 opouštěli Rusko, byl jsem to já Ivičič Pavel a můj bratr František a Mráka Jindřich. Tu naposled jsme se sešli u Antonína Zálešáka v Marjatině, který nás ještě pohostil. Všichni se s námi přišli rozloučit a jak rádi by jeli s námi kdyby to bylo možné. Byla to nejsmutnější chvíle jakou jsem od začátku války zažil. Plakali všichni co jich bylo. Zazpívali jsme si vespolek naší milovanou „Kde domov můj“ o mnohokráté vysloveným sbohem jsme opustili naše ztracené krajany a jeli směrem k nádraží. Vezl nás Fridolín Beneš, syn.

O etnických komunitách na Volyni

Zpráva z mezinárodní konference



V rámci akce veřejné diplomacie České republiky jsem se zúčastnil mezinárodní konference „Etnické komunity a koncese na Ukrajině: dějiny a současnost“, jejímž hlavním organizátorem byla Východoevropská univerzita se sídlem v Lucku. Konference se konala 30.- 31.května 2019. Historický vývoj Volyně byl a zůstává i dnes bohatý soužitím různých etnik: Ukrajinců, Poláků, Čechů, Němců, Židů a jiných národností. Hlavním úkolem konference bylo zmapovat historický vývoj různých etnických skupin z hlediska ekonomického, politického, demografického, kulturního, náboženského apod. Pochopitelně, že v 4 sekcích konference se diskutovalo také o aktuálním vývoji zmíněných skupin v kontextu nové sociálně-politické a ekonomické situace na Ukrajině. V sekci č. 3 „Historiografie a zdroje etnicko-koncesních dějin“ se rovněž referovalo o Čechách na Volyni.

Doc. Ludmila Pavlenko, CSc. z Černigovské univerzity seznámila účastníky konference s tragickým osudem a vědeckou činností rodáka z Východní Volyně prof. Evžena Rychlíka (SČVP koncem roku 2019 vydalo knihu „Prof. Evžen Rychlík – učenec a vlastenec z Východní Volyně“, kterou v současné době distribuuje). Můj referát „Volyňští Češi v badáních Jana Auerhana“ byl věnován expedicím tohoto veřejného činitele a vědce na Volyn ve 20. letech minulého století. J. Auerhan, jako

jeden z prvních badatelů zmapoval různé aspekty života krajanů na Volyni (viz doc. JUDr. Jan Auerhan a krajané, Zpravodaj č.5/2018). Problematika etnických vztahů na Volyni očima volyňského Čecha byla důkladně analyzovaná v referátu historičky z Východoevropské univerzity doc. Svitlany Šulhy, DSc., která je významnou badatelkou české komunity a autorkou obsáhlé monografie „Češi na Západní Volyni: od osídlení do reemigrace“ (Luck, 2018). Naší pozornosti nemohl uniknout referát doc. Andrije Živjuka, CSc. z Mezinárodní ekonomicko-humanitární univerzity (Rivne) na téma: „Národnostní menšiny v jednotkách UPA / Ukrajinská povstalecká armáda/ na Volyni (na materiálech archivu Ukrajinské služby bezpečnosti pro Rivenskou oblast“, který zazněl v sekci „Etno-demografické procesy na Volyni v historické retrospektivě“. Záměrem autora bylo ukázat, že mezi příslušníky UPA byli nejen Ukrajinci, ale i představitelé jiných národností, včetně Čechů z Volyně. Referující krátce seznámil účastníky konference s osudem některých volyňských Čechů z Rivenské oblasti, kteří byli v roce 1945 zatčeni sovětskými orgány NKVD a rozhodnutím tzv. soudní trojky byli odsouzeni k různým délkám trestů a uvěznění v lágrech gulagu a následnému zákazu pobytu na Ukrajině. Archivní materiál ohledně jednoho z perzekuovaných Čechů (z pochopitelných důvodů nezmiňuji jeho jméno a rodiště), který mi poskytl referující, potřebuje dokonalého zkoumání z hlediska zjištění historické pravdy. Vyšetřovací spis má celou řadu protikladů ve výpovědích jak samého odsouzeného, tak i svědků. Zde jenom uvedu, že zmíněná perzekuovaná osoba byla rehabilitována Rivenskou oblastní prokuraturou až v listopadu 1991. Na závěr chci poděkovat Generálnímu konzulátu ČR ve Lvově a zejména konzulovi panu Igorovi Šedo za možnost účasti.

doc. Boris Iljuk, CSc., Foto: S. Šulhy

Pátrání po rodu Zíval

Vyprávění

Velmi dlouho jsem přemýšlela, zda a jak napsat zprávu o rodu Zíval. Moje babička Marie Kordulíková, roz. Zívalová (1921 Dlouhé Pole – 1993 Chomutov) měla moc dobrou paměť a předala nám základ rodinné historie. Bohužel zemřela příliš brzy, abychom dokázali plně docenit její vzpomínky. Jedno však babičce musím přiznat, kdybychom měli loďstvo, byla by určitě admirál. Mně a sestře nedalo spát, jak to je možné, vždyť měla 5 tříd obecné školy! Babička měla sestru Annu Stránskou (1919-2004) a ještě bratříčka Venouška, kterého měla velmi ráda; padl na Dukle (1926-1944). Jejich rodiče Vladimír Zíval a Marie, roz. Kolbabová (dcera Jana Kolbaby) se narodili na Dlouhém Poli. Vladimír se vyučil cukrářem v Kyjevě, měl tam velkou lásku, ale opustil ji a vrátil se na Dlouhé Pole. Proč se učil tak daleko a kde na to vzal prostředky, když jeho otec Václav Zíval zemřel předčasně už roku 1916? Bylo to mnoho otázek a málo odpovědí, a proto jsme začali číst všechnu dostupnou volyňskou literaturu a zkoušeli skládat kostičky k sobě. V knize Dějiny Volyňských Čechů je vzpomínán jakýsi J. Zíval jako člen Kyjevské dumy a předseda chmelařského spolku ve Zdolbunově, dále v seznamech přestupu na pravoslaví z let 1888 - 91 byli uvedeni Václav Zíval, syn Václava a jeho žena Fevronie (Františka) Marková, dcera Josefa a ještě pak Josef Zíval ze Svaté u Buderáže. Naše pátrání se soustředilo na Josefa..., bohužel stopa zmizela jen konstatováním, že jeho syn Josef Zíval je pohřben v Žatci a zůstaly pouze dcery. Sestra mezitím prozkoumala snad všechny osoby s příjmením Zíval od roku 1653. A žádný úspěch! Asi po půlroční pauze jsme se znova pustily do pátrání, rozjela jsem se do Vojenského historického archivu a požádala o dokumentaci Spolků

na Rusi s nadějí, že chmelařský spolek Zdolbunov bude nějak zdokumentován. Jaké bylo moje překvapení, když jsem zjistila, že mnou hledaný J. Zíval není Josef, ale Jindřich a že byl opravdu velmi aktivním volyňským Čechem. Bylo velmi zvláštní číst jeho korespondenci, polemiky vůči Dr. Vondrákovi a Jindřichu Jindříškoví. Zjistit, že vlastnil domy v Kyjevě a také měl pekárnu a stále ještě nevědět, kdo to vlastně byl a jak je spojen s mojí rodinou. S nezištnou pomocí několika lidí v komunitě volyňských Čechů se nám nakonec podařilo prolomit tajemství našeho rodu Zíval; Jan Zíval (1808), který byl vlastníkem statku v obci Koštice č.p. 9 u Libochovic a jeho předkové rodu Zíval byli rychtáři, měl několik dětí a mezi nimi i Jindřicha (1831) a Václava (1839), tito měli také syny – Jindřich měl Jindřicha (1863) a Václava (1855) a Josefa (1859) a Václav měl Václava (1865); roku 1868 prodali statek v Košticích za asi 8000 zlatých a do roku 1870 bydleli v podnájmu u Koukolíčka tamtéž. Pak jejich stopa končí. Dále si jen domýšlíme, jak to asi bylo. Bratři Jindřich a Václav asi s rodinami odešli na Volyň do obce Semiduby. Jelikož měli zkušenosti a i peníze, tak asi rychle zbohatli a zvláště Jindřich mladší pak vedl lepší život v Kyjevě a myslím, že u něho se můj praděd Vladimír učil, rodina také vlastnila a patřila mezi mlynáře (podle dobových inzerátů z časopisu Ruský Čech). Na stará kolena se Jindřich mladší vrátil na Volyň a to do obce Lidava. Jeho poslední stopa je z roku 1932, kdy spolu s manželkou Josefou žádá o cestovní pas do Československa. Náš prapraděd Václav (1865-1916) zůstal v obci Semiduby, později Dlouhé Pole a oženil se s Františkou Markovou (asi 1868-1947) a měli spolu 4 syny a 2 dcery: Josef (1889) a Anna, roz. Nedbálková, Marie Kopecká (1891-1962) a Josef Kopecký, Václav (1892-1971) a Marie Sajlerová a pak Olga Kipčuková, Emílie Hlaváčová (1894-1965) a Josef Hlaváč, Vladimír (asi 1895/6-1971) a Marie Kolbabová a Alexandr (1899-1946 zabit Banderovci jako starosta obce Dlouhé Pole) a Anna Mašatová. V další generaci byly njeň 3 synové – Josef od Josefa (ten měl jen dcery), Václav od Vladimíra (padl na Dukle) a Václav od Václava, který se narodil až tady v Čechách, když byl již Václav v pokročilém věku. Tento Václav a jeho synové jsou tak jedinými pokračovateli rodu Zíval tady v Čechách. Za skoro 3 roky práce se nám podařilo zmapovat skoro všechny potomky tohoto rodu a s některými i znovu obnovit zapomenuté vazby a setkávání. Najednou to všechno začalo dávat smysl a i fotografie, které visely v sednici na Dlouhém Poli a které si praděda Vladimír přivezl s sebou a v originál rámu máme dodnes mají svá jména... Jindřich Zíval s rodinou a Václav Zíval s rodinou... Jménem potomků Marcela Kordulíková



Gratulujeme!

Region DOMAŽLICE

V únoru slaví 93 let pan Bohumil Janča z Holovni České, nyní Město Touškov; 91 let pan doc. PhDr. Jaroslav Fiala, CSc. z Kupačova, nyní Plzeň; 90 let pan Boris Červenka z Dolinky, nyní Plzeň; 84 let paní Bohumila Šorejšová z Lucka, nyní Poběžovice. V březnu oslaví 84 let paní Marie Malá z Ivaniče, nyní Horšovský Týn; 80 let pan Josef Bureš z Olšanky, nyní Miřkov. V březnu oslaví 84 let paní Marie Malá z Ivaniče, nyní Horšovský Týn; 80 let pan Josef Bureš z Olšanky, nyní Miřkov. Do dalších let přejeme hodně zdraví, štěstí a pohody.

Region CHEB

V únoru slaví 85 let pan Josef Janatka z Novosilky, nyní Cheb; 84 let paní Evženie Šedivcová rozená Skopalová ze Sofievky, nyní Aš; 91 let paní Emilie Tenglerová z Podlisky, nyní Těšov. Všem jubilantům přejeme hodně zdraví a osobní pohodu do dalších let.

Region CHOMUTOV

V únoru slaví 88 let pan Emil Nedbálek z Dlouhého Pole, bytem Droužkovice; 91 let paní Jiřina Vinšová roz. Nováková z Újezdu u Rovna, bytem Chomutov; 83 let paní Vlasta Zapalačová roz Bartošová ze Semidub, bytem Jirkov. V březnu oslaví 82 let pan Jindřich Fiala z Kvasilova, bytem Klášterec; 90 let pan Jaroslav Ludvík z Teremna, bytem Jirkov. Přejeme pevné zdraví, pohodu a spokojenost do dalších let.

Region BRNO

V únoru slaví 88 let pan Ing. Miroslav Němec z Lublinu, nyní Brno; 83 let pan Viktor Haken ze Sklíně, nyní Moravský Krumlov. V březnu oslaví 81 let pan Slavomír Sacharčuk z Tvoreniče, nyní Malešovice; 65 let pan Josef Fejsak ze Stakčina, nyní Brno. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a životní pohodu.

Region OLOMOUC

V březnu oslaví: 95 let paní Marie Nováková z Moldavy, nyní bytem Nedvězí;

83 let paní Emilie Kuřecová z Moldavy, nyní bytem M. Albrechtice. Těmto našim členům do příštích let přejeme hodně zdraví a osobní pohodu.

Region PRAHA

V ÚNORU slaví 90 let paní Pavlína Medunová z Hulče České, nyní Kladno; 84 let paní Antonie Kadrabová z Verby, nyní Praha. V březnu oslaví: 91 let paní Marie Krejčová z Mirohoště, nyní Praha; 86 let paní Vlasta Hrabáková z Podhájců, nyní Praha. Všem jubilantům přejeme do dalších let pevné zdraví a spokojenost.

Region TEPLICE

V březnu oslaví 70. narozeniny hospodářka regionu paní Jiřina Jirková, rozená Čechová z Draškova u Teplic a Miloslav Tesař z České Kamenice. Oběma jubilantům přejeme pevné zdraví, hodně sil pro práci v našem sdružení a štěstí v osobním životě!

Region ŠUMPERK

V únoru oslaví 92 let pan Viktor Hnízdil z Knerut, nyní Šumperk a 84 let paní Evženie Pavlíčková z Novostavců, nyní Velké Losiny. V březnu oslaví 85 let pan Václav Šťastný z Chomoutu, nyní Rapotín. Všem srdečně blahopřejeme.

Region ŽATEC

V únoru slaví 96 let pan Miroslav Bernat z Teremna, nyní Volevčice; 91 let paní Irena Hanušová z Omelanštiny, nyní Žatec; 70 let paní Božena Hodalová, nyní Praha; 82 let pan Ing Stanislav Kloboučník z Jezírka, nyní Žatec; 86 let pan Josef Lešák z Novin Č., nyní Louny; 84 let paní Jiřina Sekretová z Novokrajeva, nyní Žatec.

V březnu oslaví 86 let paní Evženie Jankovcová (roz. Hudečková) z Volkova, nyní Žatec; 94 let paní Vlasta Kašparová ze Zdobunova, nyní Žatec; 89 let paní Vlasta Mašková (roz. Šrajbrová) z Pokos, nyní Žiželice; 87 let pan Viktor Novotný z Rovna, nyní Most; 91 let paní Pavlína Poliščuková (roz. Hovorková) z Hulče Č., nyní Žatec; 85 let pan Václav Průša z Nového Teremna, nyní Děčín; 86 let paní Božena Řehořová z Pokos, nyní Žatec; 75 let paní Ing. Jaroslava Říhová (roz. Šircová), nyní Jimlín; 96 let paní Emilie Šimsová z Moldavy, nyní Chrášťany; 87 let paní Marie Štychová z Hošče, nyní Dobřany. Do dalších let přeje hodně zdraví, štěstí a spokojenosti.

Region BROUMOV

V únoru oslaví své 81. narozeniny paní Růžena Nezkusilová ze Zborova, nyní Kvasiny; 83. narozeniny pan Anatolij Krulikovský z Korosteně, nyní Broumov. Oslavencům gratulujeme a přejeme hodně dalších šťastných let.

Region KARLOVY VARY

V únoru slaví 83 let paní Julie Dalecká z Tandyskij, bytem Karlovy Vary; 85 let paní Tamara Ederová z Šepetovky, bytem Karlovy Vary. Přejeme spokojený život a hlavně zdraví do dalších let.

Region MOHELNICE

V březnu oslaví 80. narozeniny paní Fitscherová Anna z Rožánky, bytem Loštice a 90. narozeniny oslaví paní Přejeme do dalších let oběma pevné zdraví, pohodu a štěstí.

Region MORAVSKOSLEZSKÝ

V únoru slaví paní Milada Foretová - Davidová, nar. Nový Jičín, bytem Hladké Žitovice - 65 let; paní Olga Váňová, bytem Vítkov - 65 let; paní Libuše Gebauerová - Husarová, bytem Krnov - 65 let; paní Mgr. Vlasta Fialová, bytem Opava - 70 let; pan Ladislav Hirš, nar. Šestákov, bytem Stachovice - 80 let; paní Marie Marešová, nar. Březová, bytem Studénka - 81 let; paní Ludmila Vacková - Hlaváčková, nar. Ulbárov, bytem Fulnek - 91 let; paní Helena Esterkesová, nar. Ledochovka, bytem Nový Jičín - 94 let; a paní Slávka Gajdošíková, nar. Slavuta, bytem Kokory - 97 let. V březnu oslaví paní Emilie Černá - Kajerová, nar. Tajkusy, bytem Krnov - 80 let; pan Josef Kubový, nar. Velký Špakov, bytem Fulnek - 80 let; pan Vladimír Knob, nar. Ulbárov, bytem Fulnek - 81 let; pan Teofil Fibich, nar. Novostavce, bytem Bělotín - 82 let; paní Helena Vegrichová - Průšková, nar. Hlinsk, bytem Slezské Rudoltice - 87 let; paní Olga Čvančarová - Havričenkova, nar. Černý les, bytem Sudice - 93 let. Všem jubilantům přejeme jen dny plné zdraví, vitality, pohody, radosti, spokojenosti a také štěstí.

Region ZAHRANIČÍ

V březnu oslaví 84 let Jarmila Šťastná z Kvasilova, nyní Berlín. Do dalších let přejeme pevné zdraví a spokojenost.

Region PODBOŘANY

V listopadu oslavila Zdeňka Mullerová ze Strojetic, své 87. narozeniny a Kristina Štechová z Podbořan (dříve Martinovka) 88. narozeniny. V únoru slaví Lidie Koppová z Podbořan 75. výročí a Miroslava Sybková z Kryn (dříve Sofievka) 85. narozeniny. V březnu oslaví Cejtchamr ze Siřemi (dříve Jezírko) 89. narozeniny, Marie Jedličková z Podbořan (dříve Sofievka) 84. výročí. Všem oslavencům gratulujeme a přejeme pevné zdraví, štěstí a spokojenost.

Region LITOMĚŘICE

V únoru slaví 70 let paní Olga Řídelová z Bocanovky, bytem Litoměřice; 91 let pan Jan Doležal z Lucka, bytem Litoměřice; 92 let paní Helena Šimová z Hušče, bytem Trnovany; 97 let paní Věra Suchopárová ze Straklova, bytem Roudnice n.L., naše čestná členka regionu.

V březnu slaví 70 let paní Jaroslava Kodešová z Mirohoště, bytem Soběnice; 82 let pan Vladimír Gabriluk z Ostroga, bytem Lovosice. Všem jubilantům přejeme pevné zdraví a spokojenost.

Region TACHOV

V únoru slaví narozeniny: 76 let pan Josef Lipchavský z Kuňova-Plužna, nyní ze Stříbra; 82 let paní Jiřina Pulerová z Nižné Holovně, nyní z Tachova; 84 let paní Anna Rajmová z Olšanky, nyní z Tachova a paní Růžena Roubalová z Holovně, nyní z Města Touškova. Všem jmenovaným jubilantům, přejeme do dalších let pevné zdraví, štěstí a rodinou pohodu.

NAŠE ŘADY OPUSTILI

Dne 11. 8. 2019 zemřela v nedožitých 90 letech paní **Božena Beštová**, rozená Křesinová, narozena 15. 8. 1929 v Kurdybáni Žornovském. Poslední roky žila v Zábřehu na Moravě. Upřímnou soustrast za region Šumperk vyjadřuje D. Pospíšilová

V závěru roku 2019 zemřela ve věku 95 let paní **Anna Bajarová** z Buršovky, posledně bytem v Úštěku. Upřímnou soustrast rodině přeje za region Litoměřice D. Zelenková.

Dne 31. 7. 2019 zemřela ve věku 90 let paní **Marie Ryšavá** z Kupičova, naposledy bytem Náchod. Dne 2. 11. 2019 zemřela ve věku 92 let paní **Libuše Šebková** z Kupičova, naposledy bytem Louny. Dne 14. 1. 2020 zemřela ve věku 88 let paní **Ludmila Říhová** z Novin Č., naposledy bytem Lišany. Upřímnou soustrast za region Žatec vyjadřuje S. Černá.

Upozornění! Název konta: Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel, Praha č. ú.: 252001907/0300 Československá obchodní banka a.s., Poštovní spořitelna, Roztylská 1, 225 95 Praha. Dary můžete posílat na adresu ekonoma: ing. Pavel Franek, Slezská 110/24, 747 05 Opava - Malé Hoštice, tel.: 602 511 206, ekonom.scvp@seznam.cz. Prosíme, abyste neupomínali zveřejnění dárků a darů, zveřejňujeme je až po obdržení účetního dokladu. Peněžní dary neposílejte na adresu šéfredaktora. Změny v evidenci členství, adres, přihlášky nových členů, ukončení členství a dotazy zasílejte zásadně na adresu Marie Nečasová, Podhájek 68/V, 471 24 Mimoň, tel: 728 351 726, e-mail: m.necasova@seznam.cz. Děkujeme

Vydává Sdružení Čechů z Volyně a jejich přátel pro potřebu svých členů. Za obsahovou náplň odpovídají autoři příspěvků. Vychází jako občasník. Číslo vydání 2/2020. Šéfredaktorka: Šárka Horská. Příspěvky nejsou honorované, nevyžádané rukopisy se nevracejí. Příspěvky zasílejte na e-mailovou adresu: zpravodajscvp@seznam.cz. Tiskne: MH Tisk, Bubenská 43, 170 00 Praha 7 Holešovice. Registrováno Ministerstvem kultury ČR pod ev. č.: MK ČR E 5901. Termín pro zaslání příspěvků do č. 3/2020 je 23. 3. 2020. Stránky SČVP www.scvp.eu. Toto číslo vyšlo 7. února 2019.